

— Τοσοῦτῳ μᾶλλον, ὅσῳ ἂν ἔχῃς ἀνάγκην προ-
τύπου . . .

Καὶ μετὰ τὸν ἀστεϊσμὸν τοῦτον, ὃν εἰπὼν ἔδειξε
μετὰ χλευαστικῆς χειρονομίας τὸν φίλον αὐτοῦ, ὁ
Χριστιανὸς ἀπεχώρησεν.

Ὁ Ἀλδέρτος, καθίσας ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους τῆς
τραπέζης, εἶπε μεγαλοφώνως·

— Γνωρίζετε, δεσποινίς, ὅτι ὁ κακὸς φίλος μου
μὲ ἐφόβισε πρὸ μικροῦ; Τόσον πενθίμως ὁμιλεῖ περὶ
ἐαυτοῦ, ὥστε τὸ κατ' ἀρχὰς κινδυνεύει τις νὰ τὸν
πιστεύσῃ. Περιεργὸν! μίᾳ ἀπλῇ καταρροῇ τόσον
πολὺ νὰ ἐπιδρῷ εἰς τὴν φαντασίαν ἑνὸς ἀνθρώπου!
Δὲν ἔχει τίποτε, καὶ ὅμως πιστεύει σπουδαϊότατα
ὅτι κινδυνεύει . . .

Καὶ ἐπὶ τινι λεπτᾷ ἐξηκολούθησε λέγων περὶ τού-
του, ἕως οὗ ἠκούσθη ἐν τῷ παρακειμένῳ δωμάτιῳ
κρότος κλεισμένης θύρας καὶ ἡχος κωδωνίσκου· εἶτα,
ταπεινὼν τὴν φωνήν·

— Μὰς ἠκουεν, εἶπεν, ἡμὴν βέβαιος περὶ τούτου.
Ὁ ταλαίπωρος Χριστιανός!

— Καταδικασμένος, δὲν εἶναι ἀληθές; ἠρώτη-
σεν ἡ δεσποινίς Κιλλιάν ἐγγλωττώτερόν διὰ τῶν ὀ-
φθαλμῶν ἢ διὰ τῆς φωνῆς.

Ἐπειδὴ δὲ οὐδεμίαν ἐλάβανεν ἀπάντησιν·

— Ἐχστε, ἐξηκολούθησε, πᾶσαν τὴν περὶ τὸ ἀπα-
τῶν λεπτότητα τῆς ἀληθοῦς φιλίας. Πόσον τοῦτο μὲ
συγκινεῖ! Πόσον καλὸς εἶσθε θυσιάζων εἰς τὸν ἀδελ-
φόν μου ὅλον τὸν ὀλίγον καιρόν, τὸν ὅποιον θὰ δι-
έλθῃτε εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν. Ἀληθῶς τὸν εὐεργε-
τεῖτε. Εἶναι τόσον δυστυχής, μόνος, λησμονηθεὶς
παρὰ πάντων, αὐτὸς ὁ ἄλλοτε περικυκλούμενος καὶ
δεξιόμενος. ὦ! τί φρικτὸς κόσμος!

— Ἐφ' ὅσον ὁ ἀδελφός σας, ἀπῆντησεν ὁ Ἀλδέρ-
τος, θὰ σᾶς ἔχῃ πλινθίον του, δὲν πιστεύω ὅτι θὰ
ἔχῃ λόγους νὰ ποθῇ τὸν κόσμον καὶ νὰ λυπηῖται.

— Μάταιαι αἱ προσπάθειαι μου, τόσον πολὺ μὲ
θεωρεῖ νοσοκόμον του, ὥστε ἀδύνατον νὰ εὐρίσκῃ
εὐχαρίστησιν εἰς τὴν συναναστροφὴν μου.

— Στέργει εὐπειθῶς εἰς τὴν νοσηλείαν του;

— Μετὰ σπαραξικαρδίου εὐπειθείας. Αὐτὸς ὁ μέ-
χρι τοῦδε ἄγνοον κατὰ κανόνα καὶ πᾶσαν προφυ-
λαξιν ὑπάγει καὶ κατακλίνεται ὡς παιδίον εἰς τὴν
ὀρισμένην ὥραν. Προσκολάζεται εἰς τὴν ζωὴν διὰ
παντὸς μέσου. Ἐπεθύμουν μόνον νὰ ἔχῃ τὴν αὐτὴν
ὑπακοήν, προκειμένου καὶ περὶ θεραπείας τῆς ψυχῆς
του. Ἀλλά, φεῦ! ἔχω τὴν φοβερὰν λύπην νὰ τὸν
βλέπω ἀποκρούοντα τὰ θεῖα! Ἰδῶς ὅμως ἀδυνατεῖτε
νὰ κατανοήσῃτε τὴν θλίψιν μου ταύτην. Ἰδῶς οἰ-
κτεῖρετε τὸν Χριστιανὸν ὅτι ἔχει ἀδελφὴν οὐκὶ πολὺ
διασκεδαστικὴν, ὥς ὁ ἴδιος λέγει. Ἀ! κύριε, μὴ θε-
λήσῃτε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ ἐργασθῇτε ἐναντίον ἡμοῦ!

— Δεσποινίς, ἀπεκρίνατο συγκεκινημένος ὁ Ἀλ-
δέρτος, ὅστις, ὡς ἐγώ, ἔδωκε τὴν τύχην νὰ ἦναι υἱὸς
ἀγίας καὶ σεβαστῆς μητρός, διασώζει πάντοτε ἱερὸν
τι ἐν τῇ καρδίᾳ. Μὴ φοβεῖσθε ὅτι οἱ λόγοι μου θὰ
καταπολεμήσωσι ποτε παρὰ τῷ Χριστιανῷ τοὺς ἰδι-
οὺς σας. Τὴν ὑπερφυσικὴν γλῶσσαν ἐννοῶ καὶ ἐγώ
ὡς ὑμεῖς. Ἰδῶς πλεϊότερον ἢ ὅτι φρονεῖτε κατανοῶ
καὶ θὰ θλίψῃτε καὶ τοὺς πόθους σας. Σὰς ζητῶ ὡς
χάριν ποτὲ νὰ μὴ ἀμφιβάλλετε περὶ τούτου.

Εὐθὺς δὲ ἔστρεψε τὸν λόγον εἰς ἀντικείμενα ὀλι-

γώτερον σπουδαῖα. Ἡ μίστρας Κράου παρενέβη εἰς
τὴν συνδιάλεξιν, ἥτις ἦν ἐκλελυμένη ὡς ἐκ τῆς ἐπι-
φυλάξεως τῆς Θηρεσίας, καὶ εὐκόλως ἔφερε τὸν λό-
γον εἰς τὴν Ἰνδικήν, τὴν χώραν τοῦ κόσμου, ὡς ἔ-
λεγεν, ἐν ᾗ ἐγνωρίσε τὴν μεγίστην εὐτυχίαν καὶ τὰ
πικρότατα δάκρυα. Ἐδέησε δὲ ὥστε ὁ Ἀλδέρτος νὰ
ἐνθυμηθῇ ἑκὼν ἄκων ὅτι εἶδεν ἐν προαστείᾳ τῆς Βομ-
βάνς οἰκίσκον τινά, ἐν ᾧ διπλῶν τὰ βραχέα μελι-
μνα τοῦ ἀτυχοῦς Κράου, ἀποθανόντος ἐντὸς τριῶν
ὥρων ἐκ χολέρας.

— Ἀλλῶς δέ, προσέθηκεν ὁ Ἀλδέρτος, εἶναι πι-
θανόν ὅτι τάχως θὰ ἐπιστρέψῃ ἐκεῖ, καὶ σᾶς ὑπό-
σχομαι, κυρία, νὰ σᾶς ἀποστείλῃ σχεδιαγράφημα τοῦ
οἴκου σᾶς ἐκείνου.

— Πῶς! εἶπεν ἡ δεσποινίς Κιλλιάν, θ' ἀρχίσῃτε
καὶ πάλιν τὰς μακρὰς περιηγήσεις σας;

— Ἐὰν ὁ Θεός μοι χαρίσῃ ζωὴν, ἀπῆντησεν ὁ Σε-
νὰκ, καὶ ἂν, προσέθηκε γελῶν, εὐδοκῇ νὰ κερ-
δίσῃ τὴν δίκην μου. Ἀλλῶς τε ἤρχισα ἐκεῖ σπου-
δαῖας μελέτας, αἱ ὁποῖαι ἐπροχώρουν τόσον πολὺ,
ὥστε δὲν πρέπει νὰ τὰς ἐγκαταλείψω. Ἐπειτα εἶμαι
τόσον ἐλεύθερος, ὥστε οὐδεὶς, καθόσον γνωρίζω, θὰ
παρατηρήσῃ οὔτε τὴν ἀναχώρησίν μου, οὔτε τὴν ἐ-
πάνοδόν μου.

— Ἀκριβῶς ὅπως καὶ ἐγώ, εἶπεν ἡ Θηρεσία με-
λαγχολικῶς μειδιῶσα. Ἀλλὰ τὰ πτερὰ τοῦ ἀγγέλου
μου ἐτελείωσαν. Καλὴν νύκτα, κύριε. Προγευματί-
ζομεν ἀκριβῶς τὴν μεσημβρίαν.

— Ὁ κόμης δὲ Σενὰκ δὲν ὁμοιάζει κανένα ἐκ τῶν
Γάλλων ὅσους ἐγνωρίσα, παρετήρησεν ἡ ἡμερος Κά-
θριν, ἀπελθόντος τοῦ νέου. Καὶ νὰ φαντάζομαι ὅτι
εἶδε τὴν οἰκίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀπέθανεν ὁ προσφιλέ-
στατός μοι Κολουβάν!

Ἡ Θηρεσία οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ἐφαίνετο δὲ ὅλως
ἀπνοχολημένη εἰς τὸ νὰ συγκαλύψῃ διὰ προφυλα-
κτικοῦ πέπλου τὸ κέντημα αὐτῆς. Καὶ ὅμως διελογί-
ζετο τὸν Σενὰκ καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν:

— Τέλος πάντων εὐρέθη καὶ ἄνθρωπος μὴ θεωρῶν
με ἄφρονα διότι ἀπεφάθισα ν' ἀρνηθῶ τὸν κόσμον·
τοῦναντίον μὲ ἐπιδοκιμάζει. Ἐν ἔτι ᾗδὲ ἀποστελλό-
μενόν μοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Μόνη ἐν τῷ κοιτῶνι αὐτῆς ἐξεπλάγη ὅτι δὲν ἠ-
σθάνετο πλέον εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Σενὰκ καὶ ὅτι
εὐκόλως θὰ τῷ συνεχώρῃ, ἂν, ὡς οἱ ἄλλοι, ἀπέτρε-
πεν αὐτὴν τῆς ὁδοῦ, ἢν ἠθελε νὰ τραπῇ.

Γ'.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Κιλλιάν ἠγέρθη τῆς κλίνης διὰ ν
πρωί. Εἶχε κοιμηθῇ, καὶ αἱ μαῦραι ιδέαι εἶχον ἐγ-
καταλίπει αὐτὸν σκεπτόμενον νῦν πῶς ν' ἀπολαύσῃ
τῆς ζωῆς. Ἡ Θηρεσία εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον αὐ-
τοῦ, ὡς ἔπραττε καθ' ἑκάστην πρωΐαν, φέρουσα αὐτῷ
κύμβην αἰγείου γάλακτος θερμοῦ ἔτι.

— Λοιπόν, ἠρώτησε πίνων, εἶσαι εὐχαριστημένη
ἀπὸ τὴν χθεσινὴν ἐσπέραν σου; Ὁ Σενὰκ καὶ σὺ
θὰ συνεννοήσῃτε βεβαίως περίφημα, διότι, ἂν σὺ πε-
ριφρονῇς τοὺς ἄνδρας, αὐτοὺς μισεῖ τὰς γυναῖκας.
Φαντάζομαι ὅτι ἡ συνδιάλεξις δύο τόσον ἀσπίλων
ὄντων θὰ ἐπλήρωσε χαρὰς τὰ οὐράνια πνεύματα.

— Κατηύφραναν, ὡς πρὸς δὴ ποτε, τὴν μίστρας Κράου,

ἥτις ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ περὶ Ἰνδικῆς, Αὐτὴ ἐκράτει τὸ νῆμα τῆς συνομιλίας, εὐρίσκετο δὲ ἐν ἐκστάσει.

— Πῶς! ὁ Ἀλδέρτος δὲν σε ἐπεισε νὰ ἐπιστρέψῃς ὁδὸν τάχος εἰς τὴν μονὴν σου; Σὺ δὲ δὲν τῷ ἐνέπνευσας τήναις συνειδότος ὅτι ἐγκατέλιπε τὸ μοναστήριόν του;

— Τὸ μοναστήριόν του; Τί σημαίνει πάλιν ὁ ἀστεϊσμός οὗτος;

— Καλῶς! βλέπω ὅτι δὲν σε ἐθεώρησεν ἀκόμη ἀξίαν τῶν ἐκμυστηρευσέων του. Ἐγὼ εἶμαι εὐτυχέστερος.

Καὶ ἐπανελάθεν εἰς τὴν νεάνίδα ὅσα ὁ φίλος διηγήθη αὐτῇ τὴν προτεραίαν. Ἡ δεσποινὶς Κιλλιὰν ἤκουε, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρός, ἣν κατεκάλυπτεν ὁ χρυσοῦς τῆς κόμης. Τὸ βλέμμα αὐτῆς ἀνεξίτηται εἰκόνα ἐν τῷ κενῷ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ τὸν Σενάκ ἐντὸς τῶν πτυχῶν λευκοῦ ράσου, κακαρμένῃ τὴν κόμην ἔχοντα καὶ προσευχόμενον παρὰ τοὺς πόδας σταυροῦ. Τὴν ὥραν ἐκείνην, παραδόξως πως, ἐπανεβλέπε χρυσόχροον θαυμαστὴν πανοπλίαν, ἥτις ἐφρούρει ὑπερηφάνως τὴν μεγάλην κλίμακα τοῦ οἰκογενειακοῦ μεγάρου, ἐν ᾧ ἐγεννήθη. Καθ' ἅπασαν τὴν παιδικὴν αὐτῆς ἡλικίαν ἡ πανοπλία αὕτη ἐπροσωποποιεῖ δι' αὐτὴν μυστηριώδη κόσμον, ἰδανικῶς κεκοσμημένον δι' ὑπερανθρώπων ἀρετῶν. Εἶχεν ἐγκλείσει ἀλληλοδιαδόχως ἐντὸς αὐτῆς τοὺς ἥρωας πάντων τῶν αἰώνων, ὧν ἡ ἱστορία τὴν νεαρὰν αὐτῆς ἐξήνευ φαντασίαν. Ποδάκις διαλαθοῦσα τὴν τροφὴν ἢ τὸ σπουδαστήριον καταλιποῦσα, ἐλθοῦσα συνωμίζει μετὰ τοῦ «ἱππότου», τοῦ ὅτε μὲν ξανθοῦ καὶ γαλανοφθάλμου, ὅτε δὲ μελαγχροῦ μετὰ φθοεροῦ μύστακος καὶ ἀστραπηδόλων ὀμμάτων, ὅτε δὲ τέλος λευκάζοντος τὴν κόμην, πτυχῶν πλῆρες τὸ πρόσωπον ἔχοντος καὶ πεπηρωμένου τὸν ἔτερον ὀφθαλμόν. Ἀλλ' οἰαδίηποτε καὶ ἂν ἦν ἡ ἡλικία ἢ τοῦ προσώπου ἢ χροιά, ὅπως καὶ ἂν ὀνομάζετο, Ρηνάλλδος ἢ Ταγκρέδος, ὁ ἱππότης ἐκείνῳ τὴν ἀμετάβλητον ἀρετὴν, ὅτι ἔτοιμος ἦν στρατὸν ὅλον νὰ καταβάλῃ ἀντὶ μιᾶς ταινίας, τὰ ἐμβλήματα τῆς δεσποίνης αὐτοῦ φερούσης. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ἀντικείμενον τοῦ μεγάλου τούτου ἔρωτος οὐδὲν ἄλλο ἦν ἢ ἡ Θηρεσία, ἥς ἡ χρυσοπλόκαμος ἐρατεινὴ κεφαλὴ μόλις ἔφθανε μέχρι τῶν ἐν τῇ λαβῇ τοῦ βαρέος ξιφίφους συνεπτυγμένων χειροκτίων τοῦ ἀλκίμου ἱππότηου.

Ἐξ ὅτου ἡλικιώθη, ἀφότου ἰδίᾳ κατέλαβε δωμάτιον ἐν τῇ μονῇ τῆς λεωφόρου Κλέβερ, ἡ Θηρεσία εἶχε λησμονήσει τὸν ἑαυτῆς ἱππότην, ὡς πολλὰι γυναῖκες τοὺς ἑαυτῶν λησμονοῦσι, κἂν ἔτι σπουδαιότατους ἔχωσι λόγους ὅπως τηρῶσι τὴν μνήμην αὐτῶν. Παράδοξον! τὴν ὥραν ἐκείνην καθ' ἣν ὁ ἀδελφὸς ἀφηγεῖτο αὐτῇ τὴν εὐσεβῆ τοῦ Ἀλδέρτου ὁδύσσειαν, ἐπανεβλέπε τὴν κατάστιλπνον πανοπλίαν καὶ ἐντὸς τοῦ κράνους αὐτῆς ἐπεφαίνετο νέον πρόσωπον, ἡλιόκαες, αὐστηρόν πως ἐκ πρώτης ὄψεως, ἀλλὰ ταχέως ὑπὸ ἡδυτάτου καυγαζόμενον μειδιάματος, τοῦ μειδιάματος τῶν ἀκαταμαχῆτων ἀνδρῶν, ὁσάκις βλέμμα τι ἐπηνῶτα αὐτόν, τὸ βλέμμα τῆς μικρᾶς κόρης, ἥτις νῦν ἀρκούντως ἦν μεγάλη ὥστε ἀνευ τῆς βοή-

θείας θρανίου νὰ δύνηται ν' ἀποθαρμάξῃ τὰς περιέργους τοῦ κράνους γλυφάς.

Ὁ μαρκήσιος πολὺ ἀπείχε τοῦ νὰ μαντεύσῃ τί ἡ ἀδελφὴ του διελογίζετο· ἀλλὰ τοσοῦτον ὀρευδύζουσα ἦν, προσηλοῦσα τὸ ὄμμα εἰς τὸν τοῖχον, ὥστε ὁ Χριστιανὸς ἀνεκάγχασεν, ἀποθείς κενὴν τὴν κύμην· ἡ νεάνις ἠρρυθρίασεν, ὥσθι ὁ ἀδελφὸς κατενόησε τὴν ῥωμαντικὴν αὐτῆς ἐπάνοδον εἰς παιδικὰς φαντασιοκοπίας· αἰφνης δ' ἐγερθεῖσα ἠσπάσθη ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸν Κιλλιάν.

— Ἀνεῦρες τὸν πρώτον σου γέλωτα, εἶπεν.

Ὁ Χριστιανὸς εἶδεν ὑπόδρα τὴν κόρην μετὰ παιδικῆς πονηρίας καὶ ἀπῆντησεν:

— Ἐάν ἐγνώριζες τί τὸ προκαλέσαν τὸν γέλωτά μου, θὰ μοῦ ἐξώρυττες τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐποικοδομῶ τερπνοτάτην τινὰ ἱστορίαν. Ὁραῖα νεάνις, προσωρισμένη εἰς τὸ μοναστήριον ἀφ' ἑνός, εὐπατρίδης, ἀπόφασιν ἔχων νὰ φεύγῃ καθ' ἅπαντα τὸν βίον τὰς γυναικας ἀφ' ἑτέρου, συναντῶνται τυχαίως. Ἐννοεῖς τὴν συνέχειαν;

— Ὅχι εἶπεν ἡ Θηρεσία δι' ὕψους ἐντόνου καὶ ξηροῦ ἀσυνήθους αὐτῇ.

Ἐν τῷ βλέμματι, ὅπερ ἐπέβαλε σιγὴν εἰς τὸν εἰρώνα, ἀνεγινώσκετο ἀνδρὸς ἡδύτης ἢ δυσαρδέσκια. Ὁ δὲ Χριστιανὸς, ἐκπλαγείς ἐπὶ τούτῳ, ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς καὶ ἐξηκολούθησε σοβαρώτερον τότε:

— Ἀκουσον, μικροῦλα, ἀνάγκη νὰ μὲ ἀφίης ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ λέγω ἀνοσιίας. Μὴ θελήσης, ἔνεκα τοῦ ἀστεϊσμοῦ τούτου, νὰ καταιδῶς τὸ πρόσωπόν σου εἰς τὸν ταλαίπωρον Ἀλδέρτον. Θέλεις νὰ σοὶ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν; Ἐάν ἠδυνάμην διὰ μιᾶς μου χειρονομίας νὰ σε καταστήσω ἐρωτομανῆ πρὸς αὐτόν, θ' ἀπείχον νὰ πράξω τοῦτο, διότι θὰ ἦτο καταδικασμένη εἰς τὴν δεινοτάτην διὰ γυναῖκα ὅποια σὺ βάσανον, τοῦ νὰ ἀγαπᾷ χωρὶς νὰ ἀγαπᾶται. Ὁ Ἀλδέρτος τοῦ λοιποῦ εἶναι ἀπρόσβλητος εἰς τὸ πῦρ. . . .

— Εἰς τὸ πῦρ! ἐπανελάθεν ἡ νεάνις, μὴ ἐννοοῦσα ἡ τοῦλάχιστον φαινομένη ὅτι δὲν ἐνοεῖ.

— Ναί, τὴν καρδίαν αὐτοῦ κατέφαγε μεγάλη θλίψις, περὶ ἥς οὐδέποτε ποιεῖται λόγον εἰ μὴ κεκαλυμμένως. Ἀλλοὶ θὰ παρηγοροῦντο, ἀλλ' ὁ Σενάκ, εἶναι ἰδιότυπος, ὑπὸ σπουδαίαν ὄψιν τὰ πάντα λαμβάνων καὶ ἐπιμονὸς εἰς τὰς ἐντυπώσεις του. . . . Πρόσθετε εἰς ταῦτα δόσιν θρησκευτικότητος καὶ μυστικισμοῦ. . . ἥτις ἤγαγε αὐτόν εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου. Ὅχι, καλὰ μοι φίλη, μὴ φησίδαι· δὲν εἶναι αὐτὸς ὅστις θὰ σε ἀπέτρεπεν ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου· κίνδυνος μᾶλλον μὴ σε ὀδηγήσῃ.

Ὁ Χριστιανὸς δὲν ἐγέλα πλέον. Ἡ Θηρεσία ἀφείδα αὐτὸν μετέβη ὅπως δῶ διαταγὰς τινὰς, ἀναφερομένας ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτῆς μετὰ σκέψεων ὀλιγώτερον ὑλικῶν. Διηρωτᾶτο ταῦτοχρόνως ἐάν διὰ τὴν ὄρεξιν ἦναι προτιμότερον τὸ τουρκικὸν πλάδιον ἢ τὸ ἰνδικὸν καρρὶ καὶ ἐάν πρὸς τὸν Ἀλδέρτον ἔπρεπε νὰ τηρήσῃ μᾶλλον ψυχράν τινα ἐπιφύλαξιν ἢ παρηγορητικὴν ἀφέλειαν. Καὶ τὰ μὲν τῶν ἐδεσμάτων εὐκόλως διεκονοιοῦσθαι, ἀλλὰ περὶ τῶν ἄλλων ζητημάτων οὐδὲν εἶχεν ἀποφασισθῇ καὶ ἡφού ἔτι ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ὅπως δὴποτε ὁμως ἀπέκλειεν ὑπὲρ τοῦ ἀφοπλισμοῦ, λέγουσα καθ' ἑαυτήν:

— Πῶς νὰ μὴ ἔχω ἐμπιστοσύνην καὶ ὑπόληψιν πρὸς αὐτόν; Τόσα καλὰ μᾶς εἶπε περὶ αὐτοῦ ὁ ἀδελφός μου, ὅστις συνήθως δὲν εἶναι ἐπεικῆς πρὸς τοὺς ἄλλους, οὔτε πρὸς αὐτοὺς τοὺς φίλους του. . . . Ἐχομεν τὰς αὐτὰς ιδέας. Μετ' αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος τῶν αἰωνίων περὶ μοναστηρίων συζητήσεων. «Κίνδυνος μᾶλλον μὴ με ὀδηγήσῃ». Δὲν τοῦ ζητῶ δὲ καὶ τόσον. Θὰ ὑπάγω, χάριτι θεῆς, μόνη μου.

Ἐπὶ ἄλλοις ἡ ὥρα τοῦ ἐσθινοῦ ὀργιστικῶς ἀναγνώσματος. Λαβοῦσα τὸ βιβλίον ἤνοιξε τυχαίως μίαν σελίδα, ἥτις τόσον θαυμασίως προσηρομώζετο πρὸς τὴν θέσιν αὐτῆς, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἔγραψε ταύτην ἐπιτήδεις χάριν αὐτῆς ὅπως προφυλάξῃ αὐτὴν ἀπὸ τῶν παγίδων τῶν συγχρόνων. Τὸ ὅμμα αὐτῆς διέτρεξε τὰς λέξεις ταύτας: «Οἱ ἄπιστοι θὰ εἰπωσιν ὅτι θλιψίς τις, ἢ ἐν τῷ κόσμῳ ἡπίεστις, δὲ ἠναγκασθε, τούτου ἀρνυθέντες σε, νὰ προσφύγῃς εἰς τὸν Θεόν· οἱ δὲ φίλοι σου θὰ σπεύσωσι νὰ σοὶ κάμωσι πολλὰς παραστάσεις».

Διακόψασα τὴν ἀνάγνωσιν ἐπὶ πρῶτα τὸν συγγραφέα:

— Αὐτὸς δέ σοι φαίνεται ὅτι ἔστω καὶ πρὸς σιγὴν μὴν σκοπεύει νὰ πράξῃ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο;

Ἄλλ', ὁ συγγραφεὺς οὔτε λέξιν ἀπάντησεν. Εἶχε προδήλως τὴν αὐτὴν περὶ Ἀλδέρτου γνώμην, ἢν καὶ ἡ μίστρις Κράου. . . . Ἰδὼς δὲ καὶ περὶ αὐτῆς τῆς Θηρεσίας. Ὅτε ἐπὶ ἄλλοις ἡ ὥρα τοῦ γεύματος ἡ μέλλουσα μοναχὴ ἀνεγίνωσκε τὴν φράσιν ταύτην:

«Πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἡμετέρας πίστεως καλὸν τὸ περιφρονεῖσθαι καὶ ὀνειδίζεσθαι».

Ἡ δεσποινὶς Κιλλιὰν ἐκλείσσε τὸ βιβλίον καὶ μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν. Πρῶτην δὲ φράσιν ἠσθάνθη ἐν ἑαυτῇ ἀφορμὴν ἐγκλήσεως κατὰ τοῦ Σενάκ ἐν τῇ σκέψει ταύτῃ.

— Ἀλλὰ διατί ὅρα γε φαίνεται εὐρίσκων τόσον ψυδικὸν ὅ, τι μέλλω νὰ πράξω;

Μετὰ μικρὸν ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ διατυπώσῃ ἄλλην ἀμεσώτεραν κατ' αὐτοῦ μομφήν. Μεσημβρία ἐσήμνη, καὶ ὅμως ὁ ἐλαφρὸς νέος κατεδίκαζε τοὺς ἄλλους νὰ περιμένωσιν, οὗ ἕνεκα ἐξετοξεύθησαν κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ μαρκιῶν πικραὶ τινες ἀλήθειαι.

— Πολὺ τῷ ὄντι φροντίζει περὶ ἡμῶν. Εἶναι ἀληθές ὅτι θὲν βλέπω καὶ ἐγὼ ποίαν τέχνην δύναται νὰ εὕρῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον μας. Ἐπρεπε νὰ τὸν ἀφήσωμεν ἐλεύθερον. Ὁ ἄνθρωπος οὐδὲν ἄλλο ἀγαπᾷ ἢ τὴν ἀνεξαρτησίαν του.

Εἰκοσι μετὰ μεσημβρίαν λεπτὰ ὁ Ἀλδέρτος ἐπὶ νετο ὡς φίλος, εἰς οὗ τὸν λόγον δὲν δύναται τις νὰ βασιθῇ· κατὰ τὴν ἡμίσειαν μετὰ μεσημβρίαν ἐθεωρεῖτο τύπος ἐγωϊσμοῦ. Ἡ Θηρεσία ἠγανάκτει διὰ τὴν ἀνῆλπίαν ταύτην, οὐχὶ δι' ἑαυτήν, ὡς διετείνεται, ἀλλὰ χάριν τοῦ ἀδελφοῦ, οὗ πᾶσα ἡ φαιδρότης ἐξέλιπε. Μόνη ἡ Κάθελιν συνηγορεῖ ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Ἰδὼς εἶναι ἀσθενής, ἢ ἰδὼς ἀπνευκταῖόν τι. . .

— Δὲν βαρύνεσθε! ὑπέλαβε πικροχόλως ὁ μαρκήσιος, μήπως οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀσθενοῦν; Ἀπνευκταῖον! Μὴ φοβεῖσθε· εἶναι ἀρκούντως ῥωμαλέος καὶ ἰσχυρὸς ὅπως σωθῇ παντὸς ἀπνευκταίου κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν. Ὅπως δὴποτε, ἄς προγευματίσωμεν ἢ

μᾶλλον προγευματίσατε, διότι ἐγὼ δὲν πεινῶ πλέον.

Ἐνῷ ἡ Θηρεσία διέτασσε νὰ προσαγάγῃ τὸ πρόγευμα, ὁ ἐνοχὸς ἐπεφάνη πνευστιῶν ἐλαφρῶς ἐκ τῆς σπουδῆς, ἀλλ' ἀκτινοβολῶν δύναμιν καὶ ὑγίειαν, ἥτις οἰκτροτέραν ἔτι κατεδείκνυε τὴν κατὰπτωσιν τοῦ φίλου αὐτοῦ.

— Εὖγε, ἀγαπητέ! Αὐτὸ ἐνόςεις λέγων ὅτι δὲν θὰ με ἐγκαταλίπῃς;

Ἐκ τῆς πικρᾶς ταύτης ἀποστροφῆς ὁ Ἀλδέρτος κατενόησεν ὅτι ἡ βραδύτης αὐτοῦ ἐθεωρήθη ἐγκλημα ἐσχάτης προδοσίας. Ἀναζητήσας δὲν ἀνεῦρε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς δεσποινίδος Κιλλιὰν, τοῦτο δὲ ἦν δι' αὐτὸν αὐστηροτάτη τιμωρία. Ἐγνώρισα γυναῖκα, ἥτις ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ τὴν ζωὴν ἀφόρητον εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν οἰκείους, φίλους, ὑπηρέτας, ἀπλῶς καὶ μόνον στεροῦσα αὐτοὺς τοῦ μειδιήματός της· ἡ Θηρεσία εἶχε τὴν αὐτὴν δύναμιν ἐπ' ἐκείνων, ὅσοι εἶδον αὐτὴν ἀπαξ μειδιῶσαν. Ἐκ τῆς ψυχρᾶς αὐτῆς ὑποδοχῆς ὁ Σενάκ ἐπεισθὲν ὅτι διέπραξεν ἀκατονόμαστον ἀνοσιούργημα.

— Ἀκουσὸν μου, εἶπεν εἰς τὸν Χριστιανόν.

Ἡ ἀπολογία ἀπετείνετο πρὸς τὸν φίλον, ἀλλ' ἐννέτιζε πρὸς τὴν νεάνιδα, ἥτις ἐφαίνετο ἀλλαχοῦ ἀπερροφημένη. Οὕτως οἱ ὑπόδοκοι, πρὸς τοὺς ἐνόρκους λαλοῦντες, ὑπόδρα βλέπουσι τοὺς χωροφύλακας, οἵτινες μέλλουσι νὰ προσαγάγῃ αὐτοὺς εἰς τὰς φυλάκας.

— Ἰδοὺ ἡ ἱστορία μου, ἤρξατο λέγων ὁ πταίστης. Τὸ πρῶτ' ἐξύπνησα τὰ χαράγματα. . . .

— Δὲν μοι φαίνεται πιστευτόν, ὑπετονθόρυσεν ὁ ἀσθενής.

Ἡ γυνὴ δύναται πολλὰ νὰ εἴπῃ διὰ μόνου τοῦ τρόπου, δι' οὗ ἐμπήγῃ τὴν βελόνην εἰς τὸ ὕψωμα. Ἐκ τῆς βελόνης τῆς Θηρεσίας ἠκούσθη ξηρὸς τριγμός, σημαίνων ἐμφανῶς:

— Καὶ δὲν ἐσκέψητε διόλου ὅτι περιεμένεσθε ἐδῶ;

— Μόλις ἐγερθεῖς, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Σενάκ, ἐξῆλθον τοῦ ξενοδοχείου· ἦν ὀγδόη ὥρα, καὶ ἐννοεῖς ὅτι ἥτο πολὺ ἐνωρίς διὰ νὰ ἐλθω ἐδῶ. Ἐπὶ τοῦ ξενοδοχείου ἀνδρὸς ὑπῆρχεν ἡδὴ μυρμηκία ὀνυχιατῶν, ἀμαξιατῶν καὶ διερμυνέων· εἰς ἐκ τούτων μὲ πλησιάζει:

— Δὲν θέλει ὁ κύριος νὰ ἴδῃ τὰς πυραμίδας;

— Δὲν ἔχω καιρόν.

— Ἀλλὰ μὲ μίαν καλὴν ἀμαξάν δυνάμεθα νὰ ὑπάγωμεν ἐντὸς εἰκοσι λεπτῶν.

ὑπεχώρησα· οἱ ἵπποι ἦσαν ἐκ τῶν ἀρίστων, ὥστε μόλις ἐφθάσαμεν ἐντὸς μιᾶς καὶ ἡμιλείας ὥρας. Ἄλλο τόσον διὰ τὴν ἐπιστροφὴν, μὴ ὑπολογιζομένης τῆς εἰς τὰς Πυραμίδας ἀναβάσεως.

— Ἄ! εὖγε! Προέβης λοιπὸν εἰς τὴν ἀνάβασιν;

— Πῶς ἄλλως νὰ πράξω; Μόλις ἐπέξυσσα, σμῆνος Ἀράβων, ἀναρπάσαν, μὲ ἀνήγαγεν· ἔπειτα μὲ μετεβίβασαν εἰς ἄλλους, οἵτινες μὲ κατεβύθησαν εἰς τὰ ἔγκυρα τῆς γῆς· τρίτος οὐλαμὸς μὲ ἔδωκεν εἰς τοὺς πόδας τῆς Σφιγγός. Τέλος, ἐνῷ ἡτοιμαζόμεν ν' ἀπέλθω, ἐξεφύτρωσεν εἰς φωτογράφος, ὅστις στήσας ἀντικρὺ μου τὸ μηχανήμα του μὲ ἠνάγκαζε νὰ σταθῶ κατὰ κρόταφον, προσπλὼν «ἐκφραστικῶς» τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν ὑπαρὰν χεῖρα, ἢν ἀνέτεινεν εἰς τὸν ἀέρα ὡς πᾶσαλον, καὶ στήριζον τὸν ἀριστερόν

ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ Χέοπος, ὅστις, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, οὔτε κἀν ἐσάλευσεν.

Ἡ λέξις αὕτη προῦκάλεισε τὸ μειδίαμα τῆς Θηρεσίας, ἥτις ὀλίγον ἐξήτει νὰ μειδιάσῃ· ἄλλη τις θ' ἀνέστελλεν ἴσως τοὺς ὄμους. Ἀλλ' ὁ Σενάκ. ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τοῦ μειδιάματος τούτου, δὲν θὰ ἐδίδε τὸν χαριεντιζόμενον τοῦτον ἀντὶ τῆς εὐφροσύνης χαριτολογίας.

— Τέλος, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀλδέρτος, ἰδοὺ ἐγώ· ὁ χρυσοστόλιστος ἀμαξηνάτης μου μὲ ἔφερε, καλπαζόντων τῶν ἵππων. Τὸ πρᾶγμα ἦτο φρικῶδες· ἀγνοῶ πόσας αἰγας κατεπατήσαμεν, πόσους ὄνους παρηγκωνίσσαμεν, πρὸς πόσας καμήλους συνεκρούσθημεν. Τώρα πλέον εἶδον τὴν Αἴγυπτον καὶ δὲν σὲ ἀφίνω μέχρι τῆς ἀναχωρήσεώς μου. Ἀλλά, μὰ τὸν Σέσωστριν, πεινῶ.

Ἡ μεγάλη πείνα εἶναι μεταδοτικὴ ὁδὸν καὶ ἡ στερεὰ πεποίησις· πάντες ἐτίμησαν τὸ γέφυμα, μὴ ἐξαιρουμένου μηδὲ τοῦ Κιλλιάν. Ἐνῶ δὲ οἱ δύο ἄνδρες συνεζήτουν περὶ τῆς μελλούσης διαρκείας τῆς ἀγγλικῆς κατοχῆς, ἡ Θηρεσία εἶπε πρὸς τὸ οὗς τῆς μίστρες Κράου :

— Παρατηρήσατε τὸν ἀδελφόν μου· εἶναι ἄλλος ἄνθρωπος. Ἐὰν δεκαπέντε μόνον ἡμέρας ἔμενεν ὁ κ. δὲ Σενάκ, Κύριος οἶδε ποίαν μεταβολὴν θὰ ἐβλέπομεν.

Τὴν μετὰ μεσημβρίαν ἐξῆλθον εἰς περίπατον ἐφ' ἀμάξης· ἡ θερμοκρασία ἦτο θαυμασία, ὁμοία δ' αὐτῇ καὶ ἡ ψαιδρότης τοῦ Χριστιανοῦ. Ποτέ, ἐὰν τὸν ἴκουεσ ὁμιλοῦντα, δὲν θὰ ἔλεγεσ ὅτι εὐρίσκετο ἐν Καίρῳ δι' ἄλλον λόγον ἢ πρὸς τέρψιν.

— Ἐνθυμῆσαι ἔλεγεν εἰς τὸν φίλον αὐτοῦ, τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐνομιζόμεν ὅτι ὁ ἐν Νικαίᾳ χειμὼν εἶναι τὸ ἄκρον ἄωτον τοῦ λεπτεπιλέπτου σοβαριτισμοῦ ; Θὰ ἡδυνάμεθα σήμερον νὰ βλέπωμεν τοὺς φοίνικας ἐκείνους τοὺς ὡς κραμβολάχανα ὑψηλοὺς καὶ τὸν ἥλιον, ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ὁποίου περιπατοῦμεν, σιῦσαν ἐπὶ τῆς χειρὸς φέροντες ; Ἰδέ, σὲ παρακαλῶ. τοὺς ἡμιγύμνους αὐτοὺς παλνκαράδες. Τὰ τρία τέταρτα αὐτῶν θὰ κοιμηθῶσι τὴν νύκτα ἐν ὑπαίθρῳ—πρὸς τέρψιν. Μόνον νὰ τοὺς βλέπῃς θερμαίνεσθαι. Πόσον δὲ γραφικὴ ἡ ἀποκρεατικὴ ποικιλία ὅλων αὐτῶν τῶν ἐνδυμασιῶν.

— Ναί, ἀπάντησεν ὁ Ἀλδέρτος. Μεγάλως θὰ ἐξέπληττες τοὺς ἀφελεῖς αὐτοὺς ἀνθρώπους ἂν τοὺς ἔλεγεσ ὅτι ὑπάρχει πόλις ὅπου οἱ ὡς αὐτοὶ ἐνδύομενοι καὶ χορίοντες δι' ἀσθέστου τὸ πρόσωπον λαμβάνουσιν ἀμοιβήν.

— Πολὺ περισσότερον θὰ τοὺς ἐξέπληττες ἂν τοὺς ἔλεγεσ ὅτι αἱ λαμβάνουσαι τὰς ἀμοιβὰς εἶναι μεγάλαί δέσποιναί.

— Ἀγαπᾷτέ μοι, εἶπεν ὁ Σενάκ, σήμερον μόνον ἐν Ἀνατολῇ ὑπάρχουσι μεγάλαί δέσποιναί.

— Ὡ ! κύριε, εἶπε διαμαρτυρούμενη ἡ Θηρεσία. Ἐγὼ γνωρίζω, χάριτι θεῆς, πολλὰς ἐτι τοιαύτας ἐν Γαλλίᾳ.

— Γνωρίζετε, δεσποινίς, γυναῖκας καθὼς πρέπει, ἀλλὰ δὲν εἶναι τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Μεγάλαι δέσποινα σημαίνει τί πλέον τῆς ἐκ γένους γυναικός. Τὴν μεγάλην δέσποιναν περιβάλλει ἠθικός τις καὶ ὑλικός φραγμός, ὅστις καθιστᾷ αὐτὴν ἀπρόσιτον. Σήμερον ὁ φραγμός οὗτος κατέπεσε, δὲν θέλω νὰ ἐξετάσω τίς

τὸν κατέρριψε, καὶ αἱ δοῦκισσαι ἡμῶν πηλοδατοῦσιν ἐντὸς τοῦ συρφετοῦ ! Εἰς τὰς ἱπποδρομίας παραγκωνίζει πᾶς τις αὐτάς, εἰς τοὺς σταθμοὺς κατατρίβονται αἱ ἐσθῆτες αὐτῶν, εἰς τὰς φιλανθρωπικὰς ἐορτάς ὁ πρῶτος τυχὼν ἐνατενίζει πρὸς αὐτάς. Οἱ ἐφημεριδογράφοι φέρουσιν αὐταῖς ἐν τοῖς θυλάκοις τοῦ ἐπενδύτου αὐτῶν τὸν πόλεμον ἢ τὴν εἰρήνην, καὶ γνωρίζω δεσποίνας, χαριέντως προσμεριδιώσας πρὸς ἐκείνους, οὗς αἱ μητέρες αὐτῶν θ' ἀπεκάλουν ἀφανεῖς ὑπαρογράφους. Τέλος ἐν τοῖς φιλανθρωπικοῖς χοροῖς ὁ πρῶτος ὑπαλληλίσκος λαμβάνει τὸ θάρρος νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῶν βαλσίον, καὶ ἐὰν ἡ δέσποινα προφασισθῇ κόπῳσιν, ἔχει τὴν αὐθάδειαν νὰ τῇ στρέψῃ μετ' ἀγανακτήσεως τὰ νῶτα.

Ὁ Χριστιανὸς πυρρωνικῶς μειδιῶν, ὡς ἔπραττεν ὁσάκις ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ συνεζητοῦντο τὰ τοιαῦτα ζητήματα, εἶπεν·

Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ἴδω ποία τις θὰ ἦναι ποτὲ ἡ κυρία κόμησσα δε Σενάκ, ἥς ὁ μέλλων σύζυγος κρίνει ὅτι δὲν ὑπάρχουσι πλέον μεγάλαί δέσποιναί εἰμὴ ἐν Ἀνατολῇ.

Ὁ Ἀλδέρτος ἔδειξε διὰ τοῦ βλέμματός διήκρον, φέροντα ἰθαγενεῖς δεσποίνας.

— Ἰδοὺ, εἶπε, παρατήρησον τὰς δεσποίνας ταύτας. Πόσον ἀνεπίληπτος ἡ ἐνδυμασία αὐτῶν ! Οὐδεμία κίνησις, προδίδουσα ὅτι δίδουσι προσδοχὴν εἰς ἡμᾶς ἢ ζητοῦσι νὰ προσελκύσωσι τὴν ἡμετέραν. Οἱ διαβάται δύνανται νὰ μαντεύσωσιν ὅτι εἶναι ὥραται, ἀλλ' οὐδὲν πλέον, οὐδεὶς τολμᾷ νὰ παρατηρήσῃ αὐτάς ἐκ τοῦ σύνεγγυς.

— Ὑψίστη Θεέ ! ἐπεφώνησεν ὁ Κιλλιάν, ἀνατείνων εἰς οὐρανὸν τὰς χεῖρας. Αὐτὸ μόνον ἔλειπεν ! Ἡ κόμησσα θὰ ἦναι λοιπὸν Αἴγυπτια !

— Θὰ ἔχῃ κατὶ τι χειρότερον, εἶπεν ὁ Ἀλδέρτος, τὸ ὅτι οὐδέποτε θὰ ὑπάρξῃ, τοῦτο δὲ τὸ ἀποτελοῦν τὴν δύναμίν μου. Ἀλλῶς δέ. μὲ τὰς ὀπισθοδρομικὰς μου αὐτάς ιδέας ἡ τάλαινα γυνὴ θὰ ἦτο λίαν ἀξιολύπητος. Θὰ τὴν ἐστέρουν πολλῶν διασκεδάσεων, οἷαι αἱ περὶ ὧν πρὸ μικροῦ ὁμιλοῦμεν· θὰ ἦτο ἡ τελευταία δέσποινα· λαμπρὸς μὲν τίτλος, ἀλλὰ δυσβάστακτος.

— Τότε ἔχεις δίκαιον ! συνεπέρανεν ὁ Χριστιανός· κάλλιστα ἔπραξας, ἀποφασίσας νὰ μείνῃς ἄγαμος. Πολλὰ θὰ ἐβλέπομεν ἐν τῷ οἴκῳ σου ἐὰν εὐρίσκετο μία δυστυχὴς γυνὴ διατεθειμένη νὰ συναινέσῃ εἰς τὸν μετὰ σοῦ γαμον.

Ἡ Θηρεσία, καίπερ μὴ ἐνδιαφερομένη εἰς τὸ ζήτημα, ἐτήρησε σιγὴν· ἀλλ' ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτήν·

— Εἶναι δυνατόν αἱ σημεριναὶ νεάνιδες νὰ φοβῶνται τόσον πολὺ συνετὸν ἄνδρα ;

Τὸ ἐσπέρας παρεκάθησεν ἐν τῇ τραπέζῃ τὴν αὐτὴν καὶ τὴν προτεραίαν φέρονσα ἐσθῆτα, οὔτε μάλλον κομψευομένη, οὔτε ὀλιγώτερον σοβαρά, ἀλλὰ πλειότερον δεικνύουσα θάρρος πρὸς τὸν ξένον, ὅστις διὰ τῆς εὐλαθείας μόνον ἐδείκνυσεν ὅτι εὐρίσκετο ἐνώπιον γυναικός. Μετ' αὐτοῦ δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ προσποιηθῇ, οὔτε νὰ στήσῃ οὐδέτερον σημαίαν ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἀφοῦ ὁ νέος δὲν ἐπεδουλεύετο τὸ φορτίον. Ἠρόσκετο μάλιστα ἐπιδεικνύουσα ὅτι δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἡδικομένων, αἵτινες φεύγουσι τὸν κόσμον, ὡς